

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 30/10
V Lucemburku dne 16. března 2010

Rozsudek ve věci C-325/08
Olympique Lyonnais SASP v. Olivier Bernard a Newcastle UFC

Fotbalové kluby mohou požadovat náhradu za výcvik, který poskytly mladým hráčům, chtějí-li tito hráči uzavřít první smlouvu profesionálního hráče s klubem z jiného členského státu

Výše této náhrady musí být určena s ohledem na náklady vynaložené kluby na výcvik jak budoucích profesionálních hráčů, tak hráčů, kteří se takovými hráči nikdy nestanou

Charta profesionálního fotbalu Francouzské fotbalové federace¹ obsahuje pravidla, která upravují zaměstnávání fotbalových hráčů ve Francii. Podle této charty jsou „nadějnými hráči“ fotbaloví hráči ve věku mezi 16 a 22 lety, kteří jsou na základě smlouvy na dobu určitou zaměstnáni profesionálním klubem jako hráči ve výcviku. Charta ukládá „nadějným hráčům“ povinnost, pokud to od nich klub, v němž absolvovali výcvik, požaduje, podepsat po ukončení výcviku první smlouvu profesionálního hráče právě s tímto klubem.

Olivier Bernard podepsal v roce 1997 na dobu tří sezón smlouvu pro „nadějného hráče“ s klubem Olympique Lyonnais. Před uplynutím platnosti této smlouvy mu Olympique Lyonnais nabídl uzavření smlouvy profesionálního hráče na dobu jednoho roku. Olivier Bernard odmítl tuto smlouvu podepsat a uzavřel smlouvu profesionálního hráče s anglickým fotbalovým klubem Newcastle UFC.

Olympique Lyonnais následně podal žalobu, kterou se domáhal, aby byla O. Bernardovi a klubu Newcastle UFC uložena povinnost nahradit mu společně a nerozdílně škodu ve výši 53 357,16 eur, což je částka odpovídající odměně, kterou by tento hráč v průběhu jednoho roku obdržel, pokud by podepsal smlouvu nabídnutou tímto klubem².

Cour de cassation (kasační soud), který rozhodoval o věci v posledním stupni, se Soudního dvora táže, zda zásada volného pohybu pracovníků umožňuje klubům, které hráčům poskytují výcvik, bránit svým „nadějným hráčům“ v podepsání smlouvy profesionálního hráče s fotbalovým klubem z jiného členského státu, nebo je od toho odradit s ohledem na to, že podpis takové smlouvy může vést k uložení povinnosti nahradit škodu .

Soudní dvůr nejprve uvedl, že závislá činnost O. Bernarda je hospodářskou činností a jako taková spadá do působnosti práva Unie. Dále Soudní dvůr poznamenal, že charta má povahu kolektivní smlouvy, jejímž cílem je upravit závislou činnost, a jako taková rovněž spadá do působnosti práva Unie.

Dále Soudní dvůr konstatoval, že pravidla, která jsou předmětem přezkumu, podle nichž je „nadějný hráč“ po skončení období svého výcviku povinen uzavřít svou první smlouvu profesionálního hráče s klubem, jenž mu poskytl výcvik, neboť jinak je povinen klubu nahradit

¹ Charta ve znění platném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu v původním řízení.

² Charta v této době neobsahovala pravidla pro náhradu škody klubu, který hráči poskytl výcvik, pro případ, že hráč po ukončení výcviku odmítl s tímto klubem podepsat smlouvu profesionálního hráče. Klub, v němž hráč absolvoval výcvik, však v takovém případě disponoval možností podat proti „nadějnému hráči“ žalobu na základě francouzského zákoníku práce pro porušení smluvních povinností vyplývajících z charty s cílem dosáhnout toho, aby byla uvedenému hráči uložena povinnost uhradit náhradu škody .

škodu, jsou způsobilá tohoto hráče odradit od výkonu svého práva na volný pohyb. V důsledku toho **jsou tato pravidla omezením volného pohybu pracovníků** .

Nicméně, jak již Soudní dvůr rozhodl v rozsudku Bosman³, vzhledem k značnému sociálnímu významu sportovní činnosti a zvláště pak fotbalu v Unii je třeba cíl spočívající v náboru a výcviku mladých hráčů uznat jako legitimní.

Za účelem přezkumu, zda je systém, který omezuje právo na volný pohyb těchto hráčů, způsobilý zaručit dosažení uvedeného cíle a nepřekračuje míru, která je pro jeho dosažení nezbytná, je třeba vzít v úvahu specifický ráz sportu obecně a fotbalu zvláště, jakož i jejich sociální a výchovnou funkci.

Přitom perspektiva, že fotbalové kluby získají náhradu za výcvik, je podle Soudního dvora s to tyto kluby motivovat k hledání talentů a zajišťování výcviku mladých hráčů.

V tomto ohledu Soudní dvůr uvádí, že systém, který stanoví úhradu náhrady za výcvik v případě, že mladý hráč podepíše po skončení svého výcviku smlouvu profesionálního hráče s jiným klubem, než ve kterém absolvoval výcvik, lze v zásadě odůvodnit cílem spočívajícím v podpoře náboru a výcviku mladých hráčů. Takový systém nicméně musí být skutečně způsobilý naplnit uvedený cíl a být s ohledem na něj přiměřený, přičemž musí být vzaty v úvahu náklady vynaložené klubem na výcvik jak budoucích profesionálních hráčů, tak hráčů, kteří se takovými hráči nikdy nestanou.

Z toho vyplývá, že zásada volného pohybu pracovníků nebrání systému, který za účelem naplnění cíle spočívajícího v náboru a výcviku mladých hráčů zaručuje odškodnění klubu, který hráči poskytl výcvik, v případě, že mladý hráč podepíše po skončení svého výcviku smlouvu profesionálního hráče s klubem z jiného členského státu, pod podmínkou, že je tento systém způsobilý zaručit naplnění uvedeného cíle a nepřekračuje míru toho, co je k jeho dosažení nezbytné.

Pokud jde o francouzská pravidla dotčená v původním řízení, Soudní dvůr uvedl, že je pro ně charakteristické, že je klubu, jenž hráči poskytl výcvik, hrazena nikoliv náhrada za výcvik, ale náhrada škody, za kterou odpovídá dotčený hráč z důvodu porušení svých závazků a jejíž výše je určována nezávisle na skutečných nákladech vynaložených na výcvik uvedeným klubem. Výše této náhrady škody je totiž vypočítávána nikoliv v závislosti na nákladech na výcvik vynaložených klubem, jenž hráči výcvik poskytl, ale vzhledem k celkové škodě, která byla tomuto klubu způsobena. Soudní dvůr tak konstatuje, že **francouzská pravidla překročila míru toho, co bylo pro podporu náboru a výcviku mladých hráčů, jakož i financování těchto činností nezbytné.**

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Společenství nebo platnosti aktu Společenství. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat totožný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) (+32) 2 2964106

³ Rozsudek ze dne 15. prosince 1995 ve věci C-415/93 Bosman.